

Convenția nr. 187 privind cadrul de promovare
a sănătății și securității în muncă, 2006

Geneva, 15 iunie 2006

COPIE CERTIFICATĂ

TEXT ÎN LIMBA MOLDOVENEASCĂ

Organizația Internațională a Muncii

**Convenția nr. 187 privind cadrul de promovare a sănătății
și securității în muncă, 2006**

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii,

Fiind convocată la Geneva de Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și întrunindu-se la cea de-a 95 sesiune a sa la 31 mai 2006,

Recunoscând amploarea globală a accidentelor, bolilor și deceselor la locul de muncă și necesitatea întreprinderii unor acțiuni în vederea reducerii lor, și

Reamintind că protecția muncitorilor de boli generale, boli profesionale și accidente ce intervin în cadrul raporturilor de muncă se numără printre obiectivele Organizației Internaționale a Muncii, după cum se stipulează în Constituția acesteia, și

Recunoscând că accidentele, bolile și decesele la locul de muncă au un impact negativ asupra productivității muncii și dezvoltării economice și sociale, și

Luînd notă de paragraful III (g) al Declarației din Philadelphia, care prevede că Organizația Internațională a Muncii are solemna obligație de a promova printre națiunile lumii programe care vor asigura o protecție adecvată vieții și sănătății muncitorilor din toate domeniile, și

Conștienți de Declarația Organizației Internaționale a Muncii privind drepturile și principiile fundamentale în muncă și mecanismul de realizare a acestora, din 1998, și

Luînd notă de Convenția privind securitatea și igiena muncii și mediul de muncă, din 1981 (nr. 155), Recomandarea privind securitatea și igiena muncii, din 1981 (nr. 164) și alte instrumente ale Organizației Internaționale a Muncii relevante în raport cu cadrul de promovare a sănătății și securității la locul de muncă, și

Reamintind că promovarea sănătății și securității în muncă este parte a programului Organizației Internaționale a Muncii privind munca decentă pentru toți, și

Reamintind Concluziile privind activitățile relative la standardele Organizației Internaționale a Muncii în domeniul sănătății și securității în muncă – o strategie globală adoptată de Conferința Internațională a Muncii la cea de-a 91-a sesiune a sa (2003), care se referă în particular la asigurarea priorității sănătății și securității în muncă pe agendele naționale, și

Accentuând importanța unei continue promovări a unei culturi naționale preventive de sănătate și securitate în muncă, și

Luând decizia de a adopta anumite propuneri privind sănătatea și securitatea în muncă, care constituie punctul patru din agenda sesiunii, și

Stabilind că aceste propuneri vor lua forma unei Convenții internaționale;

adoaptă în a cincea zi a lui iunie a anului două mii șase următoarea Convenție, care va fi denumită Convenția privind cadrul de promovare a sănătății și securității în muncă, 2006.

I. DEFINIȚII

Articolul 1

În sensul prezentei Convenții:

(a) termenul *politică națională* se referă la politica națională privind sănătatea și securitatea în muncă și mediul de muncă dezvoltat în conformitate cu principiile articolului 4 al Convenției privind securitatea și igiena muncii și mediul de muncă, din 1981 (nr. 155);

(b) termenul *sistemul național privind sănătatea și securitatea în muncă* sau *sistemul național* se referă la infrastructura ce asigură cadrul principal de implementare a politicii naționale și a programelor naționale privind sănătatea și securitatea în muncă;

(c) termenul *program național privind sănătatea și securitatea în muncă* sau *program național* se referă la orice program național care include obiective ce trebuie atinse într-o perioadă de timp prestabilită, priorități și mijloace de acțiune menite să sporească nivelul sănătății și securității în muncă și mecanisme de evaluare a progreselor;

(d) termenul *cultură națională preventivă de sănătate și securitate în muncă* se referă la o cultură în care dreptul la un mediu de muncă sigur și sănătos este respectat la toate nivelurile, unde guvernul, angajatorii și lucrătorii participă activ la asigurarea unui mediu de muncă sigur și sănătos prin intermediul unui sistem de drepturi, responsabilități și obligații anumite și unde principiului de prevenire i se acordă cea mai înaltă prioritate.

II. SCOPUL

Articolul 2

1. Fiecare membru care ratifică prezenta Convenție va promova o sporire continuă a nivelului sănătății și securității pentru a preveni accidentele, bolile și decesele la locul de muncă prin promovarea, în consultare cu cele mai reprezentative organizații

ale angajatorilor și lucrătorilor, a unei politici naționale, a unui sistem național și a unui program național.

2. Fiecare membru va întreprinde măsuri active în vederea asigurării progresive a unui mediu de muncă sigur și sănătos prin intermediul unui sistem național și al unor programe naționale privind sănătatea și securitatea în muncă, luând în considerare principiile stabilite în instrumentele Organizației Internaționale a Muncii privind cadrul de promovare a sănătății și securității în muncă
3. Fiecare membru, în consultare cu cele mai reprezentative organizații ale angajatorilor și lucrătorilor, va decide periodic ce măsuri pot fi luate în vederea ratificării Convențiilor Organizației Internaționale a Muncii privind sănătatea și securitatea în muncă.

III. POLITICA NAȚIONALĂ

Articolul 3

1. Fiecare membru va promova un mediu de muncă sigur și sănătos prin elaborarea unei politici naționale.
2. Fiecare membru va promova și va dezvolta la toate nivelurile relevante, dreptul lucrătorilor la un mediu de muncă sigur și sănătos.
3. La elaborarea politicii sale naționale, fiecare membru, ținând cont de practicile și condițiile naționale și în consultare cu cele mai reprezentative organizații ale angajatorilor și lucrătorilor, va promova asemenea principii de bază ca evaluarea riscurilor și pericolelor la locul de muncă, combaterea riscurilor și pericolelor respective la sursă și dezvoltarea unei culturi naționale preventive a sănătății și securității în muncă, care ar include informarea, consultarea și instruirea.

IV. SISTEMUL NAȚIONAL

Articolul 4

1. Fiecare membru va stabili, menține, dezvolta continuu și revizui periodic, în consultare cu cele mai reprezentative organizații ale angajatorilor și lucrătorilor, un sistem național privind sănătatea și securitatea în muncă.
2. Sistemul național privind sănătatea și securitatea în muncă va include, între altele:
 - (a) legi și regulamente, acorduri colective, unde este cazul, și orice alte instrumente relevante privind sănătatea și securitatea în muncă;

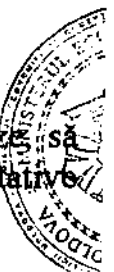
- (b) o autoritate sau un organ / mai multe autorități sau organe responsabile de sănătatea și securitatea în muncă, desemnate în conformitate cu legislația și practica națională;
 - (c) mecanisme de asigurare a respectării legilor și regulamentelor naționale, inclusiv sisteme de inspecție; și
 - (d) măsuri de promovare, la nivel de întreprindere, a cooperării între conducere, lucrători și reprezentanții acestora ca element esențial al măsurilor de prevenire aferente locului de muncă.
3. Sistemul național privind sănătatea și securitatea în muncă va include, acolo unde este necesar:

- (a) un organ sau mai multe organe consultative tripartite naționale ce se vor ocupa de problemele sănătății și securității în muncă;
- (b) servicii de informare și consultare privind sănătatea și securitatea în muncă;
- (c) prevederi referitoare la instruirea în domeniul sănătății și securității în muncă;
- (d) servicii de sănătate în muncă, în concordanță cu legislația și practica națională;
- (e) cercetări în domeniul sănătății și securității în muncă;
- (f) un mecanism de colectare și analiză a datelor privind accidentele și bolile la locul de muncă, luându-se în considerare instrumentele relevante ale OIM;
- (g) prevederi referitoare la colaborarea cu sistemele relevante de asigurări și securitate socială care ar acoperi accidentele de muncă și bolile profesionale; și
- (h) mecanisme ce ar contribui la sporirea continuă a nivelului sănătății și securității muncii la micro-întreprinderi, la întreprinderile mici și mijlocii și în economia informală.

V. PROGRAMUL NAȚIONAL

Articolul 5

1. Fiecare membru trebuie să formuleze, să implementeze, să monitorizeze și să evalueze și să revizuiască periodic, în consultare cu cele mai reprezentative

organizații ale angajatorilor și lucrătorilor, un program național privind sănătatea și securitatea în muncă.

2. Programul național trebuie:

- (a) să promoveze dezvoltarea unei culturi naționale preventive de sănătate și securitate;
 - (b) să contribuie la protecția lucrătorilor prin eliminarea sau minimizarea, în limitele posibilității rezonabile, a riscurilor și pericolelor ce țin de locul de muncă, în conformitate cu legislația și practica națională, pentru a preveni accidentele, bolile și decesele la locul de muncă și a promova sănătatea și securitatea în muncă;
 - (c) să fie formulată și revizuită în baza analizei situației naționale privind sănătatea și securitatea în muncă, incluzând analiza sistemului național de sănătate și securitate în muncă;
 - (d) să includă obiective, scopuri și indicatori ai progresului; și
 - (e) să fie susținut, acolo unde este posibil, de alte programe și planuri naționale complementare, care vor contribui la atingerea treptată a unui mediu de lucru sigur și sănătos.
- 3. Programul național trebuie să fie popularizat pe larg și, în măsura posibilităților, aprobat și lansat de cele mai înalte autorități naționale.**

VI. DISPOZIȚII FINALE

Articolul 6

Această Convenție nu revizuieste nici o Convenție sau Recomandare internațională în domeniul muncii.

Articolul 7

Ratificările oficiale ale prezentei Convenții vor fi comunicate Directorului General al Biroului Internațional al Muncii pentru înregistrare.

Articolul 8

1. Prezenta Convenție are forță obligatorie doar pentru statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii, a căror ratificare a fost înregistrată de Directorul General al Biroului Internațional al Muncii.

2. Convenția va intra în vigoare după 12 luni de la data înregistrării ratificărilor a doi membri de către Directorul General.
3. Ulterior, prezenta Convenție va intra în vigoare pentru orice membru după 12 luni de la data înregistrării ratificării acestuia.

Articolul 9

1. Un membru care a ratificat Convenția poate să o denunțe după expirarea a 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a Convenției printr-un act prezentat Directorului General al Biroului Internațional al Muncii pentru înregistrare. Denunțarea nu va produce efecte decât după un an de la data înregistrării acesteia.
2. Pentru fiecare membru care a ratificat Convenția și care nu și-a valorificat dreptul de denunțare prevăzut de prezentul articol timp de un an după expirarea perioadei de zece ani menționată în paragraful precedent, Convenția va rămîne în vigoare în următorii zece ani și ulterior va putea fi denunțată pe parcursul primului an al fiecărei perioade de zece ani, în condițiile prezentului articol.

Articolul 10

1. Directorul General al Biroului Internațional al Muncii va trebui să înștiințeze pe toți membrii Organizației Internaționale a Muncii despre înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțărilor comunicate de membrii Organizației.
2. La înștiințarea membrilor Organizației despre înregistrarea celei de-a doua ratificări care a fost comunicată, Directorul General va atrage atenția membrilor Organizației asupra datei la care Convenția va intra în vigoare.

Articolul 11

Directorul General al Biroului Internațional al Muncii va comunica Secretarului General al Națiunilor Unite pentru înregistrare conform Articolului 102 al Cartei Națiunilor Unite informația completă privind toate ratificările și denunțările care au fost înregistrate.

Articolul 12

Atunci cînd va considera necesar, Consiliul de Administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta Conferinței Generale un raport referitor la aplicarea prezentei Convenții și va examina oportunitatea includerii în agenda Conferinței a chestiunii privind revizuirea acesteia.

Articolul 13

1. În cazul în care Conferința adoptă o nouă Convenție care o revizuieste pe prezenta și dacă noua Convenție nu stipulează altceva:

a. ratificarea de către un membru a noii convenții de revizuire va implica *ipso jure* denunțarea imediată a prezentei Convenții, indiferent de prevederile articolului 9, cu condiția intrării în vigoare a noii Convenții de revizuire;

b. din ziua intrării în vigoare a noii Convenții de revizuire, prezenta convenție va înceta să mai fie deschisă pentru ratificare de către membri.

2. Această Convenție va rămîne în orice caz în vigoare în forma și conținutul ei actual pentru acei membri care au ratificat-o, dar n-au ratificat Convenția de revizuire.

Articolul 14

Versiunile în limbile engleză și franceză ale textului Convenției sînt egal autentice.

Documentul corespunde originalului.

Sergiu Saieruc,
Viceministru al economiei
și comerțului

